

လင်းလင်းစိန်
PUBLISHING GROUP

မိုးဦးကိုကိုစီစဉ်သည်

လွန်တော့

မာနမြိုင်

အခန်း (၁)

“အို . . . စံပန်းခေတ်ဆိုတာ . . . မင်း . . .”

ခြံတံခါးဝမှာ ရပ်ပြီး နာမည်ကလေးကိုပြောလိုက်တာနှင့် အံ့သြဝိုင်း စက်သွားသည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့်အတူ ပင့်တက်သွားသည့် မျက်တောင်တွေကပါ အောက်ကိုတော်တော်နှင့် ပြန်ကျမလာတော့ပါ။

သေချာတာ တစ်ခုက . . .

ခြံတံခါးသောကြီးကို လှည့်ဖွင့်နေသည့် အနီရောင် ရဲရဲ အကောင်းစားပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကြီးကို အချိုးကျကျ ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသော အသက်လေးဆယ် ကျော်အရွယ် အန်တီကြီးရဲ့ လက်တွေက တဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို . . . ပြုပြန်သွားသည့် မျက်နှာကိုပါ ဘယ်လိုမှ ပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ ခြံတံခါးကြီးကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖွင့်ပေးလိုက်ရတာဟာ ဒေါ်ဝတီနွယ်ရဲ့ ပထမဆုံး ရှုံးနိမ့်လိုက်ရမှုတစ်ခုဆိုတာ သေချာသွားခဲ့သည် ။

“ဟွန်း . . . အန်တီက ခရီးဆောင်အိတ်တစ်ခလုံးဆွဲပြီး ဒီဘက်ကို မင်းလျှောက်လာနေတာတော့ မြင်သား . . . မင်းပုံစံလေးက ဝင်းဝင်းထင်းထင်းကလေးနဲ့ . . . တအားချစ်ဖို့ ကောင်းနေလို့ မန္တလေးကလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာသမီး စံပန်းခေတ် မဟုတ်ဘူး ထင်ပြီး ဒီအတိုင်း ရပ်ကြည့်နေမိတာ . . . စံပန်းခေတ် ဆိုရင်တော့ ဝင်ပါနော် . . . ဝင်ပါ ဟင်း . . .”

“ရှင် . . .”

ကြည့်ပါဦး . . .

စံပန်းခေတ်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အထင်သေးသေးနဲ့ ကို နှိပ်ချပစ်လိုက်တာ။

မန္တလေးကလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာသမီး စံပန်းခေတ် မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ တဲ့ ။

ကဲ . . . ပန်းခေတ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ . . . သမီးက စံပန်းခေတ်ပါ မန္တလေးကနေ ဖေဖေရေးပေးလိုက်တဲ့ စာလည်း သမီးမှာ ပါပါတယ် . . . အန်တီမယုံရင် ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပါ အန်တီ”

စံပန်းခေတ်က ပခုံးမှာ လွယ်လာသည့် စလင်းဘတ်အိတ်စာလေးကို မြှောက်ကိုင်ကာ စာထုတ်ပြဖို့ ဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . . မပြန့် . . . မပြန့် . . . ရတယ်သိလား . . . ကဲ . . . မင်းဝင်လိုက်”

“ဟုတ် . . . အန်တီ . . . ဘူတာမှာ လာကြိုခိုင်းရမှာ စံပန်းခေတ် အားနာလို့ . . . အဲလ်ကွန်းဘတ်စ်ကားစီးပြီး ကားဂိတ်ကနေ ဒီလမ်းထဲထိ ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်ဝင်လာတာပါ ခြံနံပါတ်မှားမှာ စိုးလို့ သတိထားပြီးလျှောက်လာရတော့ . . . ရောက်ရမယ့်အချိန်ထက် ဆယ့်ငါးမိနစ် လောက်တော့ နောက်ကျသွားပါတယ် အန်တီ . . . ပန်းခေတ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . .”

“အမလေးကွယ် . . . ဝင်လိုက်ပါဆိုမှ တောင်းပန်နေရသေးတယ် . . . ဟွန်း . . .”

လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ပတ်သက်ရပြီဆိုတာနှင့် အဲဒီလူကို ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မတူမတန်သလို ခပ်နှိမ်နှိမ်လေး ဆက်ဆံတတ်တာ
ကလည်း တစ်သက်လုံး အရိုးစွဲလာတဲ့ ဒေါ်တီနွယ်ရဲ့ ဖျောက်မရတဲ့ အ
ကျင့်စရိုက်ရယ်ပါပဲ။

ခုလည်း . . . မန္တလေးက ရောက်လာတဲ့ စံပန်းခေတ်ဆိုတာ သိလိုက်
ရတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ခမ်းလေးတွေမဲ့ကွေးကာ မျက်နှာလေးကပါ
ခက်ထန်ထန် ခပ်မော့မော့လေးဝင့်လျက်။

“ဟွန်း . . . အန်တီထင်ထားတာက မန္တလေးမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီ
ရုံးခွဲက ဒရိုင်ဘာ သမီးလာမယ်ဆိုတော့ ခပ်စုတ်စုတ်လေးနဲ့ နှိမ်းနှိမ်းယဲ့
ယဲ့လေးထင်လို့ ကြည့်နေတာ . . . ခုတော့ . . မင်းက အန်တီထင်ထား
တာနဲ့ တခြားစီပဲ . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းမဟော်ကို စာသင်ပေးဖို့ ဆို
တာ မင်းနဲ့ . . .”

“ရှင် . . . အန်တီ . . . မင်း . . . မင်းမဟော် ဟုတ်လား . . .”

ပန်းခေတ် ဂိုက်လုပ်စာသင်ပေးရမယ့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့
နာမည်က မင်းမဟော်တဲ့ ။ စံပန်းခေတ် မျက်တောင်ကော့ကော့လေး
တွေကို တဖျပ်ဖျပ်ပုတ်ကာ အန်တီမျက်နှာလေးကိုပဲ
ငေးကြည့်လိုက်ရပါသည် ။

“ဟုတ်တယ်လေ စံပန်းခေတ် . . . မင်း ဂိုက်လုပ်စာသင်ပေးရမှာ အ
န်တီသား မင်းမဟော်ကို စာသင်ပေးရမှာ . . . ကဲ . . . လာလာ မင်းကို
အန်တီယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ကိုယ်တိုင် ခြံမှာ ထွက်မကြိုနိုင်
လို့ သူ့ကိုယ်စား အန်တီထွက်ကြိုပေးတာ တက္ကစီနဲ့ မလာဘဲ ဘတ်စ်
ကားကိုများ ဒုက္ခခံစီးလာရတယ်လို့ . . အန်တီ ယောက္ခမက တော်တော်
နဲ့ ရောက်မလာလို့ တဖွဖွမေးနေတာ . . . ဟွန်း . . .”

နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင်လေး မပြီး အန်တီကြီးနောက်ကို စံပန်းခေတ်လိုက်ခဲ့ရတာလေ။

ခြံကြီးက တော်တော်လေးတော့ ကျယ်ပါသည်။ ပန်းခေတ်သဘောကျမိတာက ခြံကြီးထဲမှာ ရောင်စုံပန်းပင်တွေက ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်နေကြတာပင်။ ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကလည်း ခေတ်မီလှပလွန်းလျက်။ ထိုတိုက်မြင့်ကြီးကို မျက်လုံးလေးတစ်ချက်ဝှေ့ကာ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမသွားအောင်တော့ ပန်းခေတ်ထိန်းချုပ်လိုက်ရပါသည်။

“ဟွန်း... မင်းကို အခုကတည်းက တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားဦးမယ်နော် စံပန်းခေတ်...”

“ဪ... ဟုတ်... ပြောပါအန်တီ...”

“မင်းကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ထားတယ်ဆိုလို့ မင်းမဟော်ကို စာသင်ပေး ဂိုက်လုပ်ပေးဖို့ ခေါ်လိုက်တာ... မင်းကိုယ်မင်း ဘဝင်မြင့်ဖို့ တော့မစဉ်းစားနဲ့ နော် စံပန်းခေတ်... ဒီခြံထဲမှာ ရှိသမျှလူတိုင်းက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့ တခမ်းတနားနေကြတာ...”

“ရှင်...”

ထိုအန်တီကိုပဲကြည့်ကာ ပန်းခေတ် မျက်တောင်ရှည်လေးတွေ တအံ့တဩလေးနဲ့ ကော့တက်သွားခဲ့ရပြန်ပြီ။ ဒါ... ဘာသဘောနဲ့ ပန်းခေတ်ကိုပြောလိုက်တာလဲ အန်တီ... အန်တီယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ပိုင်တဲ့ မန္တလေးကုမ္ပဏီရုံးခွဲက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဆိုပြီးတော့ အန်တီ ပန်းခေတ်ကို အထင်သေးသေးနဲ့ နှိမ်ချင်နေတာလား။ ပို

က်ဆံတွေထင်တိုင်းသုံးနိုင်ပြီးတော့ ကားတွေအမျိုးမျိုးစီး . . .
တိုက်ကြီးခြံကြီးနဲ့ နေတာကို အန်တီတို့ က ဂုဏ်ယူနေတာလား။

ဟင်း . . . အဲလိုတော့ မပြောပါနဲ့ အန်တီ။

ပန်းခေတ်ကလည်း မန္တလေးကနေ ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးနဲ့ အန်
တီတို့ ခြံထဲကို အခုမှ ရောက်လာတယ်ဆိုပေမယ့် အန်တီတို့ နေတာထ
က် ဆယ်ဆခမ်းနားနေအောင် ပန်းခေတ်လည်း နေတတ်ပါတယ်။

“အန်တီပြောတာ မင်း နားလည်တယ်နော် စံပန်းခေတ်”

“ဪ . . . ဟုတ် . . . အန်တီ . . . စံပန်းခေတ် နားလည်ပါတယ်”

စကားနည်းရန်စဲဆိုသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့်လေး ခေါင်းလေးညှိ
တံကာ ပြောလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ ခပ်နင့်နင့်လေး ခံစားလိုက်
ရပါသည် ။

“အခုလည်း ဒီတိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အန်တီ
ယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်က မင်းကိုတွေ့ချင်လို့ ဆိုပြီး မနက်က
တည်းက စောင့်နေတာ . . . ဒီတိုက်ကြီးထဲကို ဝင်ရင်လည်း ခေါင်းလေး
ငုံ့ပြီးဝင် . . . ကြားလား . . . ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ မျက်လုံးကစားပြီး စပ်စု
တာမျိုးတွေ မင်းမလုပ်မိစေနဲ့ . . .”

“ရှင် . . .”

ဒီတစ်ခါလည်း ပန်းခေတ်ကို တိတိကျကျ ဖော်ကားလိုက်တာခံလိုက်
ရပြန်ပြီ။ တစ်ခုခုကို ပြန်ပြောဖို့ ပန်းခေတ်အားယူလိုက်ပေမယ့် မန္တလေး
ကထွက်မလာခင် ဖေဖေမှာ လိုက်သည့် စကားလေးတစ်ခွန်းကို ပြန်သ
တိရလိုက်မိတာမို့ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ချလိုက်ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို
ဆွဲကာပဲ တိုက်ထဲကို ပန်းခေတ် လှမ်းဝင်လိုက်ပါသည် ။

ဖေဖေကလည်း တစ်ဦးတည်းသော ဒီသမီးလေးအတွက်ပဲ စိတ်ပူစိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာမို့ ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုပဲ အထပ်ထပ်အခါခါ ရင်ထဲမှာ စွဲသွားရတဲ့ အထိ သတိပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“သူတို့ မိသားစုတွေက ကုမ္ပဏီ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားမှာ အများကြီးပိုင်ထားတော့ ချမ်းသာတဲ့ အရှိန်အဝါတွေနဲ့ အထက်စီးကပြောတာ . . . မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတာမျိုးတွေရှိနေမှာ ကို ဖေဖေကသိနေလို့ သမီးကိုကြိုသတိပေးနေတာ အဓိကအရေးကြီးတာ သမီးစိတ်ရှည်သည်းခံပေးပါ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ရဲ့ သား ဦးနေသူရိန်ကိုယ်တိုင်က ဖေဖေကို လေးစားသလို ဖေဖေသမီး စံပန်းခေတ် ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်သွားတာကိုလည်း ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်ထားပေးချင်နေတာ . . . ဒါကြောင့်မို့ ဆယ်တန်းကျတဲ့ သူ့သားကိုလည်း စာသင်ဂိုက်လုပ်ပေး . . . သမီးလည်း သူ့ခြံထဲကနေ တက္ကသိုလ် ဆက်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို ဦးနေသူရိန်ကိုယ်တိုင် လှမ်းခေါ်လိုက်တာလေ”

“ဟင် . . . ဝင်လေ စံပန်းခေတ် . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ . . .”

အန်တီဆီက အသံကြားလိုက်တော့မှ ပန်းခေတ်သတိဝင်ကာ တိုက်ထဲကို ခပ်သွက်သွက်လေးလှမ်းဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်မိသည်။

“အို . . . အို . . . နေဦး . . . နေဦး . . . အပြင်ကစီးလာတဲ့ မင်းဖိနပ်ကို ဒီနားမှာ ပဲ ချွတ်ထားခဲ့ . . . ဟုတ်ပြီလား . . . မင်းက လမ်းလျှောက်ပြီး လာတာဆိုတော့ ဖိနပ်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ မကောင်းတဲ့ အမှုန်အမွှားတွေ တိုက်ထဲထိပါလာမှာ စိုးလို့ ချွတ်ခိုင်းတာ . . . ဟိုမှာ တွေ့လား . . . ဂျပန်ကလာတဲ့ ဖော့ပြားဖိနပ်ပါးကလေးတွေ၊ အဲဒါကိုစီးပြီး လှေကားထိပ်ထိ

ဝင်လာလို့ ရတယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ရှင်...”

ဒါကိုပဲ အထက်တန်းကျတယ်လို့ ဒီအန်တီပြောချင်နေတာလား။ သူပြောတာတဲ့ အတိုင်း ဖိနပ်ပြောင်းစီးပြီး ဝင်ပြန်တော့လည်း ။

“ဟင် စံပန်းခေတ် . . . အထုတ်ချ လက်ပိုက်ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ဝင် လေ . . . ဒုက္ခပါပဲ”

“ရှင် . . . အန်တီ . . .”

သည် တစ်ခါတော့ ပန်းခေတ်မျက်နှာထားလေးက နည်းနည်းလေး တော့ တင်းသွားသည် ။ သည်းခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ်များ သည် ပင် ရင် ထဲမှာ လျော့ပါးသွားခဲ့သည် ။

“ဆောရီးနော် အန်တီ . . . ပန်းခေတ် လက်ပိုက်တာ ဝါသနာမပါလို့ ပါ . . . ခေါင်းငုံ့ပြီးတော့မှ ဝင်ဆိုရင်လည်း ဝင်ပါ့မယ်”

မန္တလေးကနေတောင် အဖော်တစ်ယောက်မှ မပါဘဲ ပန်းခေတ်လာ ရဲသေးတဲ့ ဥစ္စာ။ ပန်းခေတ်ရဲ့ မာနကိုတော့ ရိုက်ချိုးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ အန်တီ . . . ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးက မာနကြီးလို့ လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်လည်း မန္တလေးကိုပဲ ပန်းခေတ် ပြန်သွားပါ့မယ်။

“အို . . . ကြည့်စမ်း . . . မင်း . . . မင်းက မာနလေးနဲ့ ပါလား ဟင် စံ ပန်းခေတ် . . . ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းကာရိုက်တာကို အန်တီ သဘောပေါက်ပြီသိလား . . . ရတယ် ရတယ် . . . အန်တီ မင်းကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူး . . . ဟင်း ဟင်း . . .”

“ဟုတ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ . . .”

အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ လှေကားရင်းထောင့်တစ်ဖက်မှာ
ဖော့ပြားဖိနပ်ဖြူလေးကို စံပန်းခေတ် ချွတ်သည်။ တစ်လမ်းလုံး ဆွဲလာ
သည့် ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကိုလည်း လှေကားဘေးတစ်ဖက်မှာ လမ်းနှ
င့်လွတ်အောင် ကပ်ချထားလိုက်၏။

“လာ . . . လာ . . . အပေါ်ကိုတစ်ခါတည်းတက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရှင့် . . .”

ကြည့်ရတာတော့ ဒီအန်တီဟာ ဦးနေသူရိန်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ဝတီနွယ်ဆို
တာပဲ ဖြစ်ရတော့မှာ ပေါ့။ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ပေမယ့် ကို
ယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ကျစ်လျစ်သန်မာဆဲ။ အနီပေါ်မှာ အဝါပွင့်တွေခံ
ထားသည့် စိုစိုရဲ့ရဲပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ကာ မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီ
တွေကို ပြောင်ချောစိုအိနေအောင် တင်ထားလျက်။ အရွယ်မကျသေးသ
ည့်ဟန်က ဒေါ်ဝတီနွယ်မျက်နှာပေါ်မှာ အထင်အရှား။

ပန်းခေတ် စာသင်ဂိုက်လုပ်ပေးရမယ့် မင်းမဟော်ဆိုတာရော ဘယ်
မှာ လဲ။ ထိုကောင်လေးကို ပန်းခေတ် ခုထိလည်း မမြင်ရသေးပါလား။

ခုသွားတွေ့ရမှာ ဒေါ်ဝတီနွယ်ရဲ့ ယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်တဲ့
။ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ကရော ဘယ်လိုလဲ . . .။

ပန်းခေတ် စောင့်ကြည့်ရတော့မှာ ပဲပေါ့။

ခုချိန်ထိတော့ ဒေါ်ဝတီနွယ်က မျက်နှာထား ခပ်မင့်မင့်နှင့်။ စံပန်းခေ
တ်ဆိုသည့် သူမလေးကို ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ခေါ်လာရပေမယ့် ရင်ထဲမှ
မကျေနပ်သလို ဘဝင်မကျသလိုဖြစ်ကာ
နှုတ်ခမ်းစွန်းထောင့်တစ်ဖက်မှာ ကွေးချိတ်တင်နေသည့် ခပ်မဲ့မဲ့အရိပ်
ကလေးကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် ပြန်ဖြေချမပစ်နိုင်။

အဓိကအချက်ကတော့ ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ အမိန့်နှင့် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒကို ဒေါ်ဝတီနွယ် မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာပါ။ သား မဟော်ကလည်း ဆယ်တန်းကျသည် ။ ကျူရှင်တွေ ဂိုက်တွေ သင်တန်းဆရာတွေနှင့် ဘယ်လိုပဲထားထား ကျောင်းစာထဲမှာ သားစိတ်ကမရှိ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဂိမ်းဆိုင်တွေ စားသောက်ဆိုင်တွေ ရှိုးပွဲတွေမှာ တရုန်းရုန်းလုပ်ကာ အိမ်ကိုလည်း ပြန်လာချင်မှ လာသည် ။ အချိန်မတော် အချိန်တော်ကြီးလည်း ခြံတံခါးကို ခွကျော်တက်ကာ ခိုးထွက်ချင်ထွက်သွားတတ်သည် ။

သားမဟော်ကို ဘယ်သူမှ လည်း ပြောလို့ မရ။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့်မသွားရလျှင် တစ်နေ့ကုန် ထမင်း မစားဘဲ ဆန္ဒပြသည် ။ အဘွားလည်း မနိုင်၊ ဖအေလည်း မနိုင်၊ အမေဆိုတာလည်း သားနောက်ကိုလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်မော။ ခုတော့ ဖအေကိုယ်တိုင်က မန္တလေးရုံးခွဲက ဒရိုင်ဘာသမီး ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် စံပန်းခေတ်ဆိုသည့် မျက်နှာထားတည်တည်လေးနဲ့ မာနခဲလေးကို ခေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

“ဟွန်း . . . မင်းကို တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော် စံပန်းခေတ် . . .”

“ဟုတ် . . . ပြောပါ အန်တီရှင် . . .”

ပန်းခေတ်ကတော့ လှေကားပေါ်အတက်မှာ ဖရိုဖရဲလေး ဖြစ်ချင်သွားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကို လက်ချောင်းလေးထိုးသွင်းကာ ဖယ်သိမ်းလျက်။

“အန်တီယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ဆိုတာ ဒီမိသားစုတစ်ခုလုံး ဘယ်သူမှ မော့မကြည့်ရဲ အောင် အမိန့်ဩဇာပြင်းထန်တယ် . . . သူက မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဒီခြံမှာ မင်းကို လက်ခံ ထားသင့်မသင့်

ဆုံးဖြတ်ပေးမှာ မို့လို့ ကြည့်ချင်တာ သူ့အမိနဲ့ပဲ . . . သူ မင်းကို သဘော ကျမှ သူ့မြေး မင်းမဟော်ကို မင်းလက်ထဲအပ်မှာ ”

“အို . . . ရပါတယ်ရှင် . . .”

“သူ့ကိုတော့ ကလန်ကဆန်ပြန်မပြောမိစေနဲ့ ၊ သူ့ရှေ့မှာ ပုဆစ်တုပ် ခူးထောက်ထိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို စံပန်းခေတ် နားလည်ပါတယ်”

“နားလည်ရင် မင်းဆံပင်ရှင်တွေကို တစ်ခုခုနဲ့ စည်းလိုက်စမ်း”

“ရှင် . . .”

ပန်းခေတ် ဘာပြောရပါတော့မလဲ။

ဆံပင်ရှည်တွေကိုပါ တစ်ခုခုနဲ့ စည်းပြီးမှ အခန်းထဲကိုဝင်ရမယ်ဆို သည့် အဓိပ္ပာယ်။ ပန်းခေတ် ပြုံးလိုက်မိ၏။

တစ်ခုခုမှားနေတာတော့ သေချာသွားခဲ့ပြီ။

ဘာပဲပြောပြော အပေါ်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ အဝင်ဝတံခါးနားအထိ ရောက် လာပြီဆိုတော့ လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသည့် လက်ကိုင် ပုဝါအဖြူလေးနှင့်ပဲ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို စည်းလိုက် ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့။

ဒါနဲ့ ပဲ ပန်းခေတ်ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် စည်းသည် ။ ဒေါ်ဝတီနွယ် ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာ နောက်ကိုလည်း ခြေဖွနင်းကာ ပန်းခေတ် လိုက်ခဲ့၏။

“ဟဲ့ . . . အပြင်က ခြေသံကြားတယ် ဘယ်သူလဲ . . .”

အပြင်က တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံကြောင့် စိတ်ပုတီးကိုလက်ကကိုင်ရင်း

ဒေါ်မုန်းဆက်မရွယ်က ခေါင်းထောင်ကာ လှမ်းမေးသည်။ ။

“ဝတီနွယ်ပါမာမီ . . . မန္တလေးက စံပန်းခေတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရောက်လာလို့ မာမို့ကို တန်းခေါ်လာတာ”

“ဟင် . . . စံပန်းခေတ် ရောက် လာပြီ ဟုတ်လား . . .”

စံပန်းခေတ်ဆိုသည့် နာမည်လေးကို ကြားလိုက်ရုံနှင့် ဒေါ်မုန်းဆက် မရွယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပြောင်စိုလက်သွားသည်။ ။ ပန်းခေတ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်က အနီရောင် ကတ္တီပါခင်း ကျွန်းကနုတ်ဆက်တီမြင့်ကြီးပေါ်မှာ ခြေနစ်ချောင်းကို ဟန်ကျပန်ကျလေး လွဲချိတ်ကာထိုင်လျက်။

အဝါရောင် ရှန်သားလက်ရှည်နုလေးကို မရန်းစေ့ရောင် ပါတိတ် အပွင့်အစက်ကလေးတွေနှင့် တွဲကာဝတ်ထားရင်း လက်ထဲမှာ အညိုရောင် ကြိုးပုတီးကြီးတစ်ကုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ။

မျက်နှာထားကအစ တည်တင်းခမ်းနားလွန်းသည့် ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ပါပဲ။

“အို စံပန်းခေတ်ဆိုတာ ဒီမိန်းကလေးလား ဝတီနွယ် . . ကြည့်ပါဦး . . . ဝတ်စားထားတာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးနဲ့ အသားကလေးကလည်း ဝင်းဝင်းနှစ်နှစ်ကလေး . . . ဒါ . . . ဒါ . . . မန္တလေးကလာတဲ့ ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် စံပန်းခေတ်လေးပေါ့ . . . သဘောကျတယ် . . . သဘောကျတယ် . . . မြင်လိုက်တာနဲ့ ကျက်သရေရှိပြီး တည်တင်းနေတဲ့ ဒီလိုမျက်နှာထားလေးကို ငါအရမ်းသဘောကျတယ် . . . လာ လာ . . . စံပန်းခေတ်လေး . . . ဘွားရှေ့ထိရောက်အောင် တိုးပြီးတော့ လာရပ်စမ်း . . .”

ဒေါ်မုန်းဆက်မရွယ်က ပန်းခေတ်ရဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်ကာ သဘော

ကျသွားသလို ရှေ့အထိတိုးလာဖို့ လည်း လက်ယပ်ပြကာခေါ်နေ၏။ ဒေါ်
ဝတီနွယ် နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားတာကိုတော့ ပန်းခေတ် မမြင်ဟန်ဆောင်လို
က်ပါသည်။ ။

ပန်းခေတ် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာလျှောက်ရင်းဘွားတိုးရပ်တော့ ဘွား
က စံပန်းခေတ် လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုဆွဲယူကာ တရင်းတနှီးလေး
ဆုပ်ကိုင်သည်။ ။ ပြီးတော့လည်း ပန်းခေတ် မျက်နှာကလေးကို အနီးက
ပ်လေး မော့ကာကြည့်၏။

“ဟင်း ဟင်း . . . ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် စံပန်းခေတ်လေးက တက
ယ်ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက် တာ ဝတီနွယ်ရယ် . . . ငါ့မှာ . . . ငါ့မှာ ဒီလိုချစ်စ
ရာကောင်းတဲ့ မြေးမလေး တစ်ယောက် လိုချင်လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ မပြ
ည့်ခဲ့ဘူး . . . ကြည့်ပါဦး . . . ဆံပင်ကြီးရှည်နေတာပဲ . . . အရမ်းကျက်သ
ရေ ရှိနေတာ၊ ဒီ . . . ဒီမိန်းကလေးကို ငါသဘောကျတယ် ဝတီနွယ် . . .
မဟော်လေးကို စံပန်းခေတ်လေးလက်ထဲ ငါကိုယ်တိုင်အပ်မယ်၊ ဒီလိုမျ
က်နှာထားတည်တည်တင်းတင်းလေးနဲ့ သေသေသပ်သပ် စည်းကမ်းရှိရှိ
လေးနေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့ စံပန်းခေတ်လေးလက်ထဲကို အပ်လိုက်မှ
မြေးမဟော်ဆယ်တန်းအောင်တော့မှာ . . . ဟဲ့ ဝတီနွယ် မြေးမဟော် ဘ
ယ်မှာ လဲ . . . အခု ခေါ်လိုက်စမ်း . . .”

“ဟွန်း . . . မာမို့မြေးလား ဒီအချိန်အိမ်ကပ်မှာ ၊ စောစောကပဲ သူ့သူင
ယ်ချင်းတွေလာခေါ်လို့ ဂီတာပါယူပြီး လိုက်သွားပြီ”

“ဟင် . . . ကြည့်စမ်း . . .”

“အရေးကြီးတာ ဒီကောင်မလေး ရန်ကုန်ကို အေးအေးချမ်းချမ်းရော
က်လာဖို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လားမာမီ . . . မဟော့ကိုအပ်တာ ဘယ်အချိန်အ
ပ်အပ် အပ်လို့ ရပါတယ်”

အောင့်သက်သက်လေသံကလေးနှင့် ဒေါ်ဝတီနွယ် ဖြေသည်။ ။

ယောက္ခမ ဘွားမုန်းဆက်မရွယ်ကိုယ်တိုင် သဘောကျသွားပြီဆို တော့ ဒီကောင်မလေးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ နေ ရာချထားပေးလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့မှာ ပေါ့။

“ပန်းခေတ်လေး . . .”

“ရှင် ဂီတာ . . .”

“ပန်းခေတ်လေးက မန္တလေးမှာ ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေတာ ဆို”

ပန်းခေတ်လေးတို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်လိုက်တာကိုတော့ ပန်းခေတ် သဘောကျပါသည်။ ။

“တုတ်’

“ပန်းခေတ်လေး မေမေကရော . . .”

“ပန်း . . . ပန်းခေတ် ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မေမေ ဆုံး သွားပါတယ်”

“အို . . . ပန်းခေတ်လေးရယ် . . . ဒါ . . . ဒါဆို မိတဆိုးဘဝလေးနဲ့ ဒီ အရွယ်ထိရောက်အောင် ပန်းခေတ်လေးနေခဲ့ရတာပေါ့။ ပန်းခေတ်လေး ကျောင်းတက်တော့ ဘယ်လိုတက်ခဲ့လဲဟင် . . . ဘွားကို ပြောပြပါဦး . . .”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ပန်းခေတ် မဖြေချင်ပါ။

သို့သော် . . . မဖြေလို့ လည်း မရ။ မေးနေတာက ဘွားကိုယ်တိုင်က မေးနေတာမို့ ဘွားမျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဖေဖေက အလုပ်ကို အစောကြီးထွက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ပန်းခေတ် တစ်ယောက်တည်း ထမင်းတွေဟင်းတွေချက်ရပါတယ်။ အဝတ်အစား တွေလျှော်တော့လည်း ပန်းခေတ်တစ်ယောက် တည်း တိုက်ရတယ် . . . မနက်ရှစ်နာရီခွဲတာနဲ့ အိမ်ပြတင်းပေါက်တွေကို ပန်းခေတ် တစ်ယောက်တည်းလိုက်ပိတ်ပြီး ထမင်းချိုင့်ကလေးနဲ့ ပန်းခေတ်ကျောင်းကိုသွား ရတယ် . . . ကျောင်းကပြန်လာရင်လည်း မနက်က ပိတ်ထားတဲ့ ခြံတံခါးသံကွင်းကလေးကို ပန်းခေတ်အရပ် ကလေးနဲ့ မမီလို့ ခုန်ခုန်ပြီး တော့ ပန်းခေတ် တစ်ယောက်တည်းဖွင့်ရတယ် . . အဲလိုနဲ့ ပဲ သုံးတန်း ကနေ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိ ပန်းခေတ် ကျောင်းတက်လာခဲ့တာပါ . . .”

“ဘုရားရေ . . . ကြည့်စမ်း . . .”

စံပန်းခေတ် ကျောင်းတက်လာတဲ့ ဘဝလေးကို ကြားလိုက်တော့ ဒေါ်မုန်းဆက်မရွယ် အသက်ရှူမှားပြီး ဘုရားပါ တသည် ။ ဒေါ်ဝတီနွယ် ကတော့ အထင်မကြီးသလို မျက်နှာထားနှင့် မျက်နှာကိုပါလွှဲရင်း။ သူ မကြားလိုက်သလို မသိလိုက်သလိုလုပ်နေ၏။

“ဝတီနွယ် . . . ပန်းခေတ်လေးပြောနေတာ ညည်းကြားလား သုံးတန်းအရွယ်ကလေး ဘဝကတည်းက ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ကိုကိုယ်ပြင်ပြီး သတ္တိရှိရှိလေးနဲ့ ပန်းခေတ်လေးက ကျောင်းတက်လာတာတဲ့ . . . အာဂသတ္တိခဲလေး . . . အိမ်က မြေးမဟော်နဲ့ တော့ ကွာပါ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ပန်းခေတ်လေးအကြောင်းကို ဒီလောက်သိထားရရင် ဘွားကျေနပ်ပြီ . . . ဝတီနွယ် ပန်းခေတ်လေးကို သူနေရမယ့်အခန်းကို ပို့ပေးလိုက် . . . လိုတာမရှိစေနဲ့ ၊ မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်မှန်သမျှ အကုန်ထည့်ပေးထား . . . ပန်းခေတ်လေး စိတ်ငြိုငြင်တာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာ

ငါလုံးဝ မကြားချင်ဘူး”

“ဒါ . . . ဒါဆို ပန်းခေတ်လေးလိုတာရှိရင် ဘွားကိုလာပြောနော် . . .
မကြောက်နဲ့ . . . ဘွားအခန်းကို ရဲရဲတင်းတင်းတက်လာခဲ့”

“ဟုတ် . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွား...”

ဒေါ်ဝတီနွယ် နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ရင်း လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်
သည်။ ။

ပြောရရင် . . . ဒီကောင်မလေးကို စတွေ့လိုက်ရကတည်းက စိတ်ထဲ
ထင်နေတာက သားမဟော်နဲ့ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုသည့် အချက်။
ကောင်မလေးက ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင် . . . ညိုညိုကပ်ကပ်ကလေးနှင့်
သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက်ကလေးဆိုလည်း ထား။ အခုဟာက ဝင်းနှစ်ပြီး
တော့ကို မျက်နှာထားလေးက စွဲမက်ဖို့ ကောင်းနေတာ။ ဒါကိုပဲ ဒေါ်ဝတီ
နွယ် မဟော်နဲ့ စိတ်မချနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် သားကိုမနိုင်တာ အဓိကအချက်။

သူမကျေနပ်တာရှိပြီဆို ဟိုလူမနေရ ဒီလူမနေရနဲ့ လက်မြှောက်နား
ရွက်ဆွဲ ထိုင်ထလုပ်ခိုင်းပြီး၊ အကုန်လုံးကို ဒဏ်ပေးတော့တာ။
သူ့အဘွားဝင်ပြောလည်း မရ။ သူ့အဖေပါလည်း လက်မခံ။ တစ်ခါ တစ်
ခါ ခြံနောက်ဖက်က ရေစင်အမြင့်ကြီးပေါ်တက်အိပ်လိုက်နဲ့ ။ တစ်ခြံလုံး
ကို ပျာယာခတ် ပြောင်းဆန်နေအောင် ဒုက္ခပေးတတ်သူ။

အခု . . . လူပျိုပေါက်ကလေးဖြစ်လာတော့ ပိုဆိုးသည်။ ။

ဆံပင်ကိုလည်း အရောင်အမျိုးမျိုးဆိုးကာ ဒီနေ့ထောင်လိုက် နောက်
နေ့ကောက်လိုက်နဲ့ ဒီခိုင်းအမျိုးမျိုးထွင်ပြီး ပြင်နေတာ။ ပြင်ပြီးတိုင်းလ
ည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ သူ့ဆံပင်တွေကို

သူကိုယ်တိုင်ဒေါပွပြီး စက်ကတ်ကြေးတစ်လက်နဲ့ ထိုးညှပ်ချင် ညှပ်ပစ် နေတတ်သူ။

တစ်ခုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရတာက မဟော် ရည်းစားမထားတာပဲဖြစ် သည် ။ မဟော်ကဖြင့် ဘယ်ကောင်မလေးကိုကြိုက်လို့ ၊ ဘယ်ကောင်မ လေးကို သဘောကျလို့ စသည် ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေဆီက ဘာဘာညာ ညာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အသံတွေ ထွက်မလာသေးတာဘဲ ဒေါ်ဝတီနွယ် စိတ်ချမ်းသာနေရသည် ။

ခုလည်း . . . မနက်စောစောကတည်းက ဂီတာတစ်လက်ပါကောက် တင်ပြီး သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေ လာခေါ်သည့်ကားနှင့်ပါသွား တာ ထမင်းစားချိန်ထိ ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။ သားက ရောက်မလာ ပေမယ့် ရောက်လာတာက စံပန်းခေတ်ဆိုသည့် မာနလေးတစ်ခွဲသားနှ င့် ကောင်မလေး။

“ကဲ . . . မင်းအိတ်ကိုပြန်ဆွဲခဲ့နော် . . . မင်းနေရမှာ ခြံထဲက နှစ်ခန်း တွဲ လုံးချင်းတိုက်ပုလေးမှာ နေရမှာ . . .”

“ဟုတ် . . . အန်တီ . . . ကျေးဇူးပါရှင် . . .”

“ဒီမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အရေးကြီးဆုံးစကားတစ်ခုကိုတော့ မင်း ကို အန်တီပြောမယ် . . . အခု သားမဟော်ကို စာသင်ဂိုက်လုပ်ပေးဖို့ ယောက္ခမ ဒေါ်မုန်းဆက်မရွယ်ကိုယ်တိုင်က သဘောကျပြီး ရွေးချယ်ခွင့်ပြုခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အန်တီကတော့ စိတ်တထင့်ထင့်လေးနဲ့ ပဲ မင်းကိုလက်ခံလိုက်ရတာ . . ဒီခြံထဲကနေ မင်းတက္ကသိုလ်တက်မှာ ကို လည်း အန်တီဘက်က ကန့်ကွက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

ဒေါ်ဝတီနွယ်ကို ရင်ထဲမှာ ရှိတာကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲပြောသည် ။

ဘာပဲပြောပြော စကားဆိုတာ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်း။ ပြောရရင်ကိုယ်က သားရှင် . . . သားရဲ့ ဘဝကို မြင့်မြင့်မားမားရှိသွားစေချင်တာလည်း ဒေါ်ဝတီနွယ်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒ။

လမ်းတစ်ဝက်မှာ ခလုတ်တိုက်ချော်လဲတာမျိုး ဘာမဟုတ်တဲ့ အဆင့်တစ်ခုမှာ အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်တွေ အဆုံးသတ်သွားတာမျိုး . . . သားမဟော် ဒါမျိုးဖြစ်သွားမှာ လည်း စိုးသည် ။

“ဟိုလေ အန်တီ . . . ပန်းခေတ်ကို တစ်ခုတော့ မေးခွင့်ပြုပါ။ ဟိုလေ . . . စောစောက အန်တီပြောလိုက်တာ ပန်းခေတ်ကို စိတ်တထင့်ထင့်နဲ့ လက်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ အန်တီ . . . ပန်းခေတ် သိပ်နားမရှင်းလိုက်လို့ . . .”

ပန်းခေတ်ကလည်း ဒါကိုမေးသင့်တယ်ထင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။

ဒီလိုမေးတော့ ဒေါ်ဝတီနွယ် မျက်နှာထားက သိသိသာသာလေးတော့ တင်းသွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းမဲ့ မော့ကြည့်ကာ ပန်းခေတ်ကို ပြန်ဖြေ၏။

“ဟွန်း . . . မင်းနားလည်အောင် အန်တီအရှင်းဆုံးတစ်ခုပဲ ပြောမယ် သိလား ပန်းခေတ် . . . မင်းနဲ့ သားမဟော်က ရွယ်တူလေးတွေဆိုတော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့မှာ ငြိငြိစွန်းစွန်း ပတ်ပတ်သက်သက်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်တာ . . .”

“ရှင် . . .”

“အဲလိုဖြစ်လာရင်တော့ မင်းအထုပ်ပြင်ထားတော့ပဲ အန်တီလိုချင်တာ အဲလိုတွေ မဖြစ်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ မင်းဆီက လိုချင်တယ် . . . ကဲ ဘယ်လိုလဲ . . . အဲဒီကတိကို မင်းပေးမယ်မို့လား”

“ပန်းခေတ် . . . ပန်းခေတ် . . .”

မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပန်းခေတ် ရင်ထဲမှာ နှင့်သည်းသွားခဲ့သည်။ ။ ဒါဟာ ပန်းခေတ် တစ်သက်လုံးက တန်ဖိုးထားခဲ့သည့် မာနနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တိတိကျကျ အစော်ကားခံလိုက်ရတာပါ။

“အန်တီ ဒီလိုပြောလို့ မင်းမျက်နှာထားလေးက ပိုတည်မသွားနဲ့ နော် စံပန်းခေတ် . . . မင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်က သားမဟော်ကို ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်အောင် တာဝန်ယူပေးဖို့ ပဲ . . . တခြားမလိုလားအပ်တဲ့ အပိုကိစ္စတွေ ထပ်ဖြစ်မလာဖို့ မင်းဘက်က ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေဖို့ လိုတယ် . . . ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ စံပန်းခေတ်၊ မင်းမှာ မာနရှိတယ်မို့လား . . . အဲဒီမာနနဲ့ မင်းအန်တီကို ရဲရဲတင်းတင်း ခေါင်းညိတ်ကတိပေးလိုက်စမ်းပါ . . . မင်းနဲ့ အန်တီသားကြားမှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကိစ္စတွေ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ”

“ဟွန်း . . .”

ပန်းခေတ် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်တာ နာကျင်စွာနှင့်ပါ။

“ရပါတယ် အန်တီ . . . ပန်းခေတ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အဲလိုမာနမျိုးတွေကိုပဲ လှေကားထစ်လို သဘောထားပြီး ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် တက်လာခဲ့တာပါ။ မင်းမဟော်ဘက်က အခြမ်းကို အန်တီတာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ပန်းခေတ်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်အခြမ်းကို တာဝန်ယူပါတယ် . . . စိတ်ချပါအန်တီ၊ ပန်းခေတ် ကတိပေးတယ် . . .”

ပန်းခေတ် စိတ်လျော့လိုက်တာပါ။

ဒါဟာလည်း ဖေဖေ အထပ်ထပ်အခါခါ မှာ ခဲ့သည့်စကားတွေကြော

င့်ပါ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုပိုက်ဆံတွေချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခု
ထဲကို ကျေးဇူးတရားတစ်ခုကြောင့် ပန်းခေတ် ရောက်လာခဲ့ရပေမယ့် မျ
က်နှာငယ်ငယ်လေးနဲ့ တော့ ပန်းခေတ် ဘယ်တော့မှ အောက်ကျခံသွား
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

နားလည်ပေးပါ အန်တီ . . .

သမီးက စံပန်းခေတ်ပါ . . .

နေတာလည်း မန္တလေးမှာ နေတာပါ။

ဟွန်း . . .။

*

အခန်း (၂)

“မြေးမဟော် . . . တံခါးဖွင့်စမ်း . . .”

“ကျွတ် . . .”

ဘွားအသံကို ကြားလိုက်ရပြီဆိုကတည်းက ဘာဖြစ်တော့မလဲဆိုတာ မဟော်က ကြိုသိပြီးသား။ ဘယ်သူနဲ့ မှ ကို မတွေ့ချင်တော့လို့ တံခါးလှော့ပါချထားပြီး အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နှပ်နေခဲ့တာ။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

“မြေးမဟော် . . မင်းကို တံခါးဖွင့်လို့ ဘွားပြောနေတယ်လေ”

“ဟာ . . . ဘွားဘာလုပ်မလို့ လဲ . . . ဒီမှာ မဟော်ခေါင်းမူးလို့ အိပ်နေတာ”

မဟော် မကျေနပ်တာလည်း အဲဒါ။

ကိုယ့်ဟာကိုကိုယ် ဘယ်သူနဲ့ မှ စကားမပြောချင်လို့ တံခါးပိတ်နှပ်နေတဲ့ ဟာကို မဖွင့်ပါဘူး . . ဘာလို့ ဖွင့်ရမှာ လဲ။

အော် . . . အော် . . ကြိုက်သလောက်အော် တံခါးလည်း မဖွင့်ဘူး . . . ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း မဟော် စကားမပြောဘူး။

“ဟာ . . . အိပ်လို့ မရဘူးလေ . . . မြေးမဟော် ဒီမှာ မင်းကို ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင် အောင် ဂိုက်လုပ်စာသင်ပေးမယ့် ဆရာမလေးရောက်

နေတာ . . . အခု မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ဖွင့် . . . ဖွင့် အခုချက်ချင်း တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့် . . .”

အဲဒါ မဟော်သိသားပဲ . . .

သိလို့ ကို မဟော် တမင်တံခါးပိတ်ထားတာ။

လာလုပ်မနေနဲ့ . . . ဘာဂိုက်ဆရာမလဲ။ အခုမှ ငါးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်လာတာကိုများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် . . .

မဟော် ဘွားအော်သံကြောင့် စိတ်တိုသွားကာ။
နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့ပြီး အိပ်ရာပေါ်ကထသည် ။ မှုန်တည်တည်မျက်နှာ
ထားလေးနဲ့ လည်း တံခါးနားအထိသွားကာ မဟော် ရပ်လိုက်၏။

“ဘွားနော် . . . မဟော့်ကိုဘယ်သူနဲ့ မှ လာမိတ်ဆက်ပေးမနေနဲ့ . . .
မဟော် ဘယ်သူနဲ့ မှ မတွေ့ ချင်ဘူး . . . ဘယ်သူနဲ့ မှ လည်း
စကားမပြောချင်ဘူး”

ပြန်အော်ပြောရင်း မျက်နှာလေးရဲနေရတာ မဟော်ပါ။

ဒီတစ်အိမ်လုံးမှာ မဟော်အချစ်ရဆုံးက ဘွားဆိုတာမှန်ပေမယ့် ဒီလို
ဂိုက်တွေနဲ့ အိမ်မှာ စာသင်နေရမှာ ကို မဟော်အမုန်းဆုံး။ မဟော် လက်
မခံနိုင်ပါဘူးဆိုတာ တတွတ်တွတ်တဖွဖွ ငြင်းဆန်နေတဲ့ ကြားက ဒီကိစ္စ
ကို ဖေဖေနဲ့ ဘွားနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စီစဉ်လိုက်ကြတာ မဟော် ဒေါမ
ပွဘဲ နေပါတော့မလား။

စိတ်တိုတိုနဲ့ လည်း မနက်ကတည်းက မဟော်ထွက်သွားသည် ။ ပြန်
လာတော့လည်း တံခါးလော့ပိတ်ကာ ဝင်အိပ်နေခဲ့၏။ ခုတော့ . . . မ
ဟော် တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဘွားကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ကာ မ
ဟော်အခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ ဖွင့်ခိုင်းရင်း မဟော်

ကို ပြဿနာရှာ နေခဲ့ပြီ။

“ဒေါက် . . ဒေါက် . . .”

“မြေးမဟော် . . . ဘွားစကားကို မင်းနားထောင်စမ်း”

မဟော် ပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးကိုပဲ မှဲထားသည်။ ။

ဟွန်း . . . မဟော်မကြိုက်တာ လုပ်လို့ ကတော့ ဘွားကိုလည်း မဟော်မုန်းတယ် ဒါပဲ . . .။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လုံး မင်းအလိုဆန္ဒတွေအတိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်ပေးခဲ့လို့ မင်းစာမေးပွဲကျခဲ့တာ ကို မင်းသဘောပေါက်သင့်တယ် မြေးမဟော် . . . ဒီနှစ် မင်းကိုလွတ်လပ်ခွင့်မပေးနိုင်တော့လို့ ဒီဂိုက်လုပ်ပေးမယ့် ဆရာမလေးကို မန္တလေးကနေ တကူးတကခေါ်ထားရတာ”

“ဟာ . . . အဲဒါ မဟော်မှ မသင်ချင်တာဘွားရဲ့ . . . ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါ . . . မဟော် မသင်ချင်ဘူး . . . မန္တလေးကမကလို့ တာဝတိံသာကပဲဆင်းလာဆင်းလာ မဟော် မသင်ဘူး . . .”

“သားမဟော် . . .”

မနေသာတော့လို့ ဒေါ်ဝတီနွယ် ဝင်ပါလိုက်ရပြီ။

“မင်း . . . မင်း မသင်ချင်လို့ မရဘူးနော် . . . တံခါးကိုလည်း မင်းအခုဖွင့် . . . မင်းဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတာ မေမေ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟာ . . . သားမသင်ချင်ပါဘူးလို့ ဒီလောက်ပြောထားတဲ့ ဟာကို မေမေတို့ ဘာလို့ ဒီဂိုက်ဆရာမကို ဒုက္ခခံပြီးခေါ်လိုက်လဲ၊

လို့ ပြန်ပြောပြီး တံခါးကို ဖွင့်မပေးပါ။

PDF စာ တစ်ရွက်လိုနေပါသည်။ ။

ကျေးဇူးရှင်မလေး အလိုက်အထိုက်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို တခမ်းတနား ကြွမြန်းစံတော်မူမယ့် နေရာလေးကို ပြင်ပေးရဆင်ပေးရနဲ့ မနက်ကတည်းက ဖတ်ဖတ်မောနေတာ . . . ခုထိတောင် နားရသေးလို့ လား။

ခြံရှိလူကုန်လည်း အကုန်ထွက်ရသည် ။

ကျေးဇူးရှင်မလေးနေမယ့် နှစ်ခန်းတွဲတစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကိုလည်း ဆေးသုတ်တန်တာသုတ်၊ ဖုန်လှည်းသင့်တာလှည်းနဲ့ . . . မယ်မင်းကြီးမက ကျောက်ပျဉ်လိုတယ်ဆိုလို့ ကျောက်ပျဉ် . . . စာအုပ်စင်လိုတယ်ဆိုလို့ စာအုပ်စင်။

“ဟဲ့ ဝတီနွယ် . . . ပန်းခေတ်လေးလိုတာ ညည်းအကုန်လုပ်ပေးလေ . . . မိန်းကလေးနေမယ့်အခန်းက လိုက်ကာမပါ ဘာမပါနဲ့ တပ်စမ်း . . . တပ်စမ်း . . . အရောင်ပြေပြေ နုနုလိုက်ကာလေးတွေ ဖုန်းဆက်လှမ်းမှာ ပြီး အခုချက်ချင်းလာတပ်ခိုင်းစမ်း . . .”

ယောက္ခမကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်တာပဲ နှစ်ခေါက်။

ကြားထဲက အဟောက်ခံရတာက ချွေးမ ဝတီနွယ်။

“ဝတီနွယ်နော် . . . ဒီကောင်မလေးရောက်လာတဲ့ ကိစ္စကို ညည်းပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်မနေနဲ့ . . . ကိုယ်က အိမ်ရှင်၊ သူနေတဲ့ တိုက်ကလေးဘေးမှာ သာသာယာယာလေးဖြစ်အောင် အလှပန်းအိုးလေးတွေ ရွှေ့တန်တာရွှေ့ပေး . . . ပြတင်းပေါက်ကလေးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ မြင်နေရမယ့်နေရာမှာ စံပယ်အိုးပုတ်တွေ ရောင်စုံနှင်းဆီပင်တွေ ချလေ . . . စိမ်းစိမ်းစိုစိုလေးနဲ့ ရောင်စုံရွက်လှတွေပါ ရှိနေရင် ပိုကောင်းတယ် . . .”

ယောက္ခမကို စိတ်ထဲက အမြင်ကတ်မိတာလည်း အဲဒါ။

ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို ဒီ

လောက်ထိ သည်းသည်း လှုပ်ပြနေစရာလိုသလား။ ဟိုက ဘဝင်လေဟ
ပ်ပြီး မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်သွားလျှင် ကိုယ်ဘယ်လို ထိန်းမလဲ။ အတက်
လွယ်ရင် အကျနာတတ်တာ လောကသဘာဝ။

ဝတီနွယ်ကတော့ ခပ်မာမာပဲ။ ပန်းခေတ်ဆိုသည့်ကောင်မလေးနှင့်
စကားပြောရင်လည်း ခပ်တင်းတင်းပဲ။ ခုလည်း သားမဟော်ရဲ့ အခန်းဝ
မှာ တံခါးမဖွင့်ပေးလို့ ပြဿနာတက်နေတာ။ ဖွင့်ခိုင်းပါ . . . ဖွင့်ခိုင်းပါ။
မဟော်ဆိုတာက သူ့အတွား မုန်းဆက်မရွယ်ကိုပါ အိတ်ထဲကောက်ထ
ည့် ထားပြီးသား။

ဆိုတာလည်း တအားဆိုးတဲ့ သား။

မင်းမဟော်တဲ့ . . . ဒီလောက်ကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့
ဘယ်အရှုံးပေးပါ့မလဲ။ အခန်းတံခါးဖွင့်မပေးဘဲ ဝရန်တာကနေ ခွကျော်
ဆင်းပြေးသွားမှ ယောက္ခမပါ ပက်လက်လှန်သွား ရမယ့်အဖြစ်။

“မြေးမဟော်နော် . . . တံခါးကိုအခုဖွင့်လို့ မင်းကို
ဘွားကိုယ်တိုင်ပြောနေတယ်နော် . . . ဘွားစကားကို
မင်းနားထောင်စမ်း”

ဒေါ်မုန်းဆက်မရွယ်အသံက နှစ်ဆမာလာသလို မျက်နှာထားကပါ
တင်းသထက်တင်းလာရပြီ။ မဟော်ကလည်း လုံးဝတုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲ
တံခါးရွက်ကို ကျောကပ်မှီကာ မျက်လုံးတွေကို စုံမှီ တံချထားသည် ။

ဟွန်း . . . ဘာပဲပြောပြော . . .

ဘွားလောက်ကိုတော့ မဟော်တို့ က အေးဆေးပါ။

တံခါးမဖွင့်ပေးတော့ ဘာလုပ်မလဲ။ အိမ်သားတွေကို မကျေနပ်တိုင်း
ဒီလိုတံခါးပိတ်ဆန္ဒပြ နေတတ်တာ မဟော်ရဲ့ အကျင့်။ စာမေးပွဲကျတာ

လည်း မဟော်တစ်ယောက်တည်း ကျတာမဟုတ်။

မဟော်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်စုလုံး ကျတာ။

ဒါကိုပဲဝိုင်းပြီး မဟော်ကို ပြဿနာရှာနေလို့ ရမလား။

“ဟာ . . . မဟော် မဖွင့်ဘူးလို့ ဘွားကိုပြောနေတယ်လေ၊ ဘွားဘာလို့ မဟော် မဖွင့်ချင်တာကို အတင်းလာဖွင့်ခိုင်းနေလဲ . . .”

အထဲက ပြန်အော်နေတဲ့ ဂျစ်တစ်တစ်အသံလေးကို နားထောင်ပြီး ပန်းခေတ် ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပါ။ ပန်းခေတ်ရှေ့တစ်လှမ်းထပ်တိုးကာ ဘွားနှင့်ပန်းချင်းယှဉ်ကာ ရပ်လိုက်၏။

“ဘွား . . .”

“ဟင် . . . ဘာလဲ ပန်းခေတ်လေး . . .”

“ဘွားက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သူတံခါးဖွင့်လာအောင် ပန်းခေတ်ပြောပေးမယ် . . .”

“အို . . . ပြုတယ် ပြုတယ် . . . ပြော . . . ပြော ပန်းခေတ်လေးကိုယ်တိုင်ပြော . . .”

ဒေါ်ဝတီနွယ် မျက်ခုံးတန်းတွေ စုကျုံ့လျက်။

ကြည့်စမ်း . . . မဟော်ကို တံခါးဖွင့်လာအောင် သူကပဲပြောပေးဦးမတဲ့ ။ ဒေါ်ဝတီနွယ် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားသလို အထင်မကြီးသလိုလေးကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်တာကိုလည်း ပန်းခေတ် မသိချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရပါသည် ။

ပန်းခေတ် တံခါးရွက်ကြီးနှင့်အနီးဆုံးထိရောက်သွားအောင် တိုးကာ ရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ တံခါးရွက်ကြီးကို လက်ဆစ်ကလေးဖြင့် တဒေါ

က်ဒေါက်ခေါက်လိုက်ကာ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

“ဟာ . . . ခုထိ တစ်ယောက်မှ မသွားကြသေးဘူးလား”

တံခါးခေါက်သံကြားတော့ အထဲကနေပြန်အော်လိုက်တာလည်း ချက်ချင်း။ ဘွားကလည်း အထဲက အသံကိုနားစွင့်သည်။ ။

ဒေါ်ဝတီနွယ်ကလည်း မျက်တောင်တွေပင့်ကြည့်လျက်။

“အခုတံခါးခေါက်နေတာ ပန်းခေတ်ခေါက်နေတာ မဟော်”

“ကျွတ် . . . မင်း ဝင်မရှုပ်နဲ့ နော် စံပန်းခေတ် . . . ရွယ်တူချင်း မင်းငါ့ကို ဆရာလုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ . . . မင်း ဒီခြံထဲကိုရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ သိကတည်းက မင်းနဲ့ မတွေ့ချင်လို့ ငါရှောင်ထွက်သွားတာ . . . မင်းဟာမင်း ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးရှင်မကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါလုံးဝအထင်မကြီးဘူး . . .”

ပန်းခေတ် ထပ်ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်တာ မင်းမဟော်ဆိုသည့် ဂျစ်တစ်တစ်ကန်တန်တန်ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လုံးဝဂရုစိုက်နေစရာမလိုဘူးထင်လို့ ပြုံးလိုက်တာပါ။ မန္တလေးမှာ ကတည်းက ရှင်ဘယ်လောက်ဆိုးတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေရဲ့ လုပ်စာကို သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ရှင်ဘယ်လို ထိုင်ဖြုန်းနေတယ်ဆိုတာကအစ ရှင့်သမိုင်း၊ ရှင့်ရာဇဝင်တွေကို ပန်းခေတ်တို့ က သိခဲ့ပြီးသား။

သိခဲ့ပြီးမှ ဒီတာဝန်ကို ယူဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်သားရှင်ဆိုးတာကို မန္တလေးသူ စံပန်းခေတ်က လုံးဝဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်လို့ ဒီတာဝန်ကို လက်ခံယူဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ။

“ မဟုတ်ဘူး မဟော် . . . ရှင် ပန်းခေတ်ကို အထင်ကြီးအောင် ပန်း

ခေတ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ... ပန်းခေတ်တို့ တံခါးခေါက်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်နဲ့ ခဏလေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်ချင်လို့ တံခါးခေါက်နေတာ ...”

“ဒီမှာ ... မင်း ငါ့ကို အပိုတွေဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ စံပန်းခေတ် ... ငါမင်းနဲ့ လည်း မတွေ့ချင်ဘူး ... မင်းနဲ့ စာသင်ဖို့ အစီအစဉ်လည်း ငါ့မှာ မရှိဘူး ... အကောင်းဆုံးက မန္တလေးကိုပဲ မင်း ပြန်ဦးတော့သိလား ...”

“ဟွန်း ... ဟင်း ...”

ဒေါ်ဝတီနွယ်ကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ ...

ဘွားက နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်ပြီး လက်မောင်းစ အင်္ကျီလေးကို ဆွဲပင့်တင်နေသည်။ ။ စံပန်းခေတ်ကတော့ ခုချိန်ထိတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနဲ့ မျက်နှာလေးကို မော့ထားဆဲ။

“ရှင် ... ဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ ပန်းခေတ် သိတယ်လေမဟော် ... ပန်းခေတ် အခုလာတာ ရှင့်အတွက် ရှင့်ရဲ့ အနာဂတ်ဘဝလေးလှပစေဖို့ အတွက် ကူညီပေးချင်လို့ ပန်းခေတ်လာခဲ့တာပါ ... အဓိကအချက်က ရှင် စာပေးပွဲကျလို့ ပန်းခေတ်လာခဲ့တာ၊ ရှင်သာအောင်သွားရင် ရှင်နဲ့ ပန်းခေတ် ပတ်သက်နေစရာ သမိုင်း မရှိဘူး”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ...”

ဒီလိုပြောတော့မှ တံခါးချပ်ကြီးမှာ မှီကပ်ထားတဲ့ ကျောကို မဟော်ရုတ်ခနဲပြန်ခွာသည်။ ။ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ကာ တံခါးရွက်ကြီးဆီကို မာမာထန်ထန်လေးပဲ မျက်နှာပြန်မူလိုက်၏။

ကြည့်စမ်း ... သူ့ကိုပြောလိုက်တာ။

သမိုင်း မရှိဘူးတဲ့ ။

“မင်း . . . မင်း အခုချက်ချင်း ဒီတံခါးဝကနေ ပြန်လှည့်ထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် စံပန်းခေတ် . . . ငါကရန်ကုန်သား၊ မင်းက မန္တလေး သူ . . . ထပ်ပြောမယ် . . . မင်းတို့ မန္တလေးသူ မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ် လေးတွေကို ငါလုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်းညွှန်ကြားသမျှ မင်းစီစဉ်သမျှ မင်းဦးဆောင်သမျှနောက်မှာ မင်းရဲ့ တပည့်လေးတစ်ယောက်လို ငါ ခေါင်းညိတ်နာခံနေမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်းတယ်နော် စံပန်းခေတ် . . .”

“ဟွန်း . . .”

ပြောပြီးတော့မှ နှုတ်ခမ်းလေးကို မဟော်က မွဲသည် ။

ဒီလိုပြောလိုက်တာတောင် တံခါးဟိုဘက်က အသံကတိတ်ကျမသွား

။

“ရှင် . . . ရှင် ပန်းခေတ်ကို မာနကြီးပြနေတာလား မဟော်၊ ရှင့်မာနနဲ့ ပန်းခေတ်ကို အညံ့မခံနိုင်ဘူးလို့ ရှင်ပြောနေတာလား၊ ဟွန်း . . . ဒီမှာ မင်းမဟော် . . . ပိုက်ဆံတွေချမ်းသာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ လူတိုင်းမှာ မာနကြီးခွင့် လုံးဝရှိတယ် . . . ရှင့်မှာ မာနရှိတာလည်း ပန်းခေတ် အကြွင်းမဲ့အသိ အမှတ်ပြုတယ် . . . ရှင့်ကို ပန်းခေတ်တစ်ခုပဲ အထင်သေးတာက ရှင် ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့ ရှင့်မှာ သတ္တိမရှိတာ . . .”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဘာပြောတယ် ဘာပြောတယ်ကွ”

“ဝုန်း . . .”

“ဒုန်း . . .”

“အို . . . တံခါးပွင့်သွားပြီ . . .”

မဟော် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့လို့ တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ အသံမြည်သွားအောင်ကိုပဲ ဖွင့်ချလိုက်မိပြီ။ ဖွင့်လိုက်မိမိချင်း တံခါးဝမှာ လုံးဝတုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ တည်တင်းအေးစက်သော မျက်နက်ဝန်းလေးတစ်စုံနှင့် ဝင်းနှစ်အိစက်သော မျက်နှာထားပိုင်ရှင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ မဟော် လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့တာပါ။

ခုတော့ . . .

မဟော်ရင်ခုန်သံတွေ ရပ်တန့်သွားလုမတတ်
မဟော်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စီးဆင်းနေသည့် သွေးတွေ အေးခဲ့သွားလုမတတ်
မဟော်ကို ဆွဲဆောင်ညှို့ယူပစ်လိုက်သောအရာသည် အဖြူရောင်
ဝမ်းဆက်လက်ရှည်လေးကို မြန်မာဆန်ဆန်လေး ချုပ်ဝတ်ထားကာ မ
ဟော်မျက်ဝန်းတွေကို ယှဉ်ပြိုင်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည့် အေးစက်လှပ
သော သူမလေးရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတစ်စုံက မဟော့်ရှေ့မှာ တဖျတ်ဖျတ်
လက်တောက်လျက် ဆွဲဆောင်သွားခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ။

“ဟာ . . .”

မဟော် နောက်ဆုံးသိလိုက်တာ။

မဟော့်နှုတ်ခမ်းလေး ပိုင်းဟသွားခဲ့တာပါပဲ။

ဒါ . . . စံပန်းခေတ်တဲ့ လား။

စံပန်းခေတ်ဆိုတာ ဒီလောက်တောင် လှသတဲ့ လား။